

บทที่ 2

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 2 นี้เป็นการอภิปรายหลักทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัยนี้ ตลอดจนผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องในบทประกอบด้วยประเด็นต่าง ๆ ซึ่งจะนำมาใช้เป็นแนวทางการศึกษาวิจัยครั้งนี้ดังต่อไปนี้

1. คำจำกัดความของข่าว
2. การเขียนข่าวที่ดี
3. ลักษณะของข่าวที่ดี
4. ประวัติและความเป็นมาโดยย่อของหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์
5. หมวดต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์
6. ลักษณะภาษาที่ใช้ในหนังสือพิมพ์
7. การเขียนภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์
8. โครงสร้างของข่าว
9. หลักในการเขียนพาดหัวข่าว
10. จุดมุ่งหมายของการพาดหัวข่าว
11. โครงสร้างประโยคที่ปรากฏในพาดหัวข่าว
12. เทคนิคที่ใช้ในการพาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์
13. กฎในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์
14. การจัดหมวดคำกริยาประเภทต่าง ๆ ตามเกณฑ์การแบ่งของเบอร์ตัน-โรเบิร์ต

(Burton-Roberts, 2012) และเจนเซน (Jensen, 2002)

15. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
16. การละ
17. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

คำจำกัดความของข่าว

สุรศักดิ์ จำลองกุล (ม.ป.ป.) ได้นำเสนอคำนิยามของข่าวจากผู้มีความรู้จากข่าว 3 ท่าน ดังต่อไปนี้

Joseph Pulitzer ซึ่งเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์นิวยอร์กเวิลด์ ให้คำนิยามของข่าวว่า “ข่าวคือเรื่องที่มีความเด่นแตกต่างไปจากเรื่องอื่น ๆ เรื่องที่น่าตื่นเต้น น่าแปลกใจ เร้าใจ แอบแฝง ด้วยความตลกขบขัน และเหมาะที่จะกล่าวถึงเป็นข่าว”

Water Williams ซึ่งเป็นคนก่อตั้งคณะวารสารศาสตร์แห่งแรกของโลกที่มหาวิทยาลัยมิสซูรี ได้ให้คำนิยามของข่าวว่า “ข่าวคือสิ่งที่น่าสนใจสำหรับผู้อ่าน”

ประจัน วัลลิโก ได้เขียนคำนิยามไว้ในตำราหลักการเขียนข่าวว่า “ข่าว คือรายงานเหตุการณ์ ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็นที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้”

ผู้วิจัยสรุปความหมายของข่าวว่า ข่าว คือข้อเท็จจริง หรือรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งมีผลกระทบต่อผู้รับข้อมูล

นอกจากนี้ สุรศักดิ์ จำลองกุล (ม.ป.ป.) ยังได้กล่าวถึง การเขียนข่าวที่ดี และลักษณะของข่าวที่ดีดังนี้

การเขียนข่าวที่ดี

ผู้เขียนข่าวต้องรู้จักวิธีจับประเด็นของข่าว และข่าวต้องสามารถตอบคำถามได้ 6 อย่าง ได้แก่ *Who, What, Where, When, Why* และ *How* ซึ่งหมายถึง ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ ทำไม และอย่างไร

ลักษณะของข่าวที่ดี

ลักษณะของข่าวที่ดี คือ ข่าวต้องมีความถูกต้อง ชัดเจน ภาษาที่ใช้ต้องสั้น กระชับ แต่เนื้อหาครบถ้วน และเข้าใจง่าย นอกจากนี้ข่าวต้องสด ใหม่ และทันต่อเหตุการณ์ด้วย

ประวัติและความเป็นมาโดยย่อของหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์

หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ตีพิมพ์และออกจำหน่ายโดยบริษัท โพสต์พับลิชชิง จำกัด ซึ่งก่อตั้งโดยนางาตรีอเล็กซานเดอร์ วิลเลียม แมคโดนัลด์ นายทหารชาวอเมริกัน ต่อมานางาตรีอเล็กซานเดอร์ได้ขายกิจการให้แก่ นายลุด ทอมสัน ซึ่งเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ลอนดอนไทม์ และอื่น ๆ กว่า 150 ฉบับทั่วโลก และบริษัทได้รับการจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2527 (บางกอกโพสต์-วิกิพีเดีย, 2555)

หมวดต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์

หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ประกอบไปด้วย 5 หมวด ได้แก่ หมวดทั่วไป (The front section) หมวดธุรกิจ (Business section) หมวดเอาต์ลุคหรือรายวัน (Outlook) หมวดโฆษณา (Classified section) และหมวดของรายสัปดาห์ (Weekly section) (Fredrickson, 2009, p.11)

1. หมวดทั่วไป (The front section) คือส่วนแรกสุดที่อยู่หน้าปกของหนังสือพิมพ์ ประกอบด้วยข่าวทั่วไปทั้งในและต่างประเทศ เช่น ข่าวการเมือง ภูมิภาค อาชญากรรม ความคิดเห็น และบทวิเคราะห์ข่าว นอกจากนี้ยังมีทั้งข่าวกีฬาทั้งในและต่างประเทศด้วย แต่หากเป็นฉบับวันศุกร์สัปดาห์ ข่าวกีฬาจะแยกเป็นส่วนหนึ่งอีกต่างหาก

2. หมวดธุรกิจ (Business section) มีเนื้อหาที่เฉพาะกว่า เป็นการเสนอข่าวธุรกิจทั้งในและต่างประเทศ มีคอลัมน์เรื่องราวต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของนักธุรกิจตลอดจนข้อมูลด้านเทคนิค เช่น รายงานตลาดหุ้น ข้อมูลตลาดการเงิน ราคาสินค้าโภคภัณฑ์ และอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราสกุลต่าง ๆ

3. หมวดเอาต์ลุคหรือรายวัน (Outlook) มีสัปดาห์ละ 5 วัน มีเรื่องราวทั้งจากในและต่างประเทศ เรื่องบันเทิง คอลัมน์ให้คำปรึกษา ปรัชญาอักษรไขว้ เกมเลขยอดนิยม “ซูโตะกุ” ข่าวประชาสัมพันธ์การจัดงานต่าง ๆ การ์ตูนและพยากรณ์ดวงชะตา

4. หมวดโฆษณา (Classified section) เป็นส่วนที่ให้บริการหรือธุรกิจทั้งขนาดใหญ่และขนาดย่อม หรือแม้แต่บุคคลทั่วไปซื้อพื้นที่เพื่อโฆษณา จึงเป็นแหล่งรวบรวมข้อมูลที่สำคัญมากสำหรับผู้ที่กำลังมองหางานหรือต้องการซื้อ หรือเช่าที่อยู่อาศัย ทั้งยังเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับผู้ที่ต้องการซื้อรถ หรือหารายการท่องเที่ยวราคาพอเหมาะ

5. หมวดรายสัปดาห์ (The weekly section) มีเนื้อหาที่แตกต่างกันไปแต่ละวันดังนี้

5.1 วันอาทิตย์-สเปกตรัม (Sunday: Spectrum) สเปกตรัมเป็นหนังสือพิมพ์ขนาดเล็กแทรกมากับบางกอกโพสต์ เพราะมีขนาดหน้าเล็กกว่าหนังสือพิมพ์ขนาดธรรมดา เนื้อหาเป็นรายงานข่าว สารคดีข่าว และบทวิเคราะห์ข่าวทั้งในและต่างประเทศ เป็นส่วนที่เสนอข่าวเชิงการสืบสวน

5.2 วันอังคาร-เอดดูเคชั่น (Tuesday: Education) ส่วนนี้เน้นข่าวสารและกิจกรรมด้านการศึกษสำหรับผู้อ่านทั่วไป เนื้อหาประกอบไปด้วยสารคดีและคอลัมน์ประจำ แผนการสอนครู และกิจกรรมสำหรับผู้เรียนภาษา

5.3 วันพุธ-ดาต้าเบส (Wednesday: Database) ส่วนนี้สำหรับผู้สนใจเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต เครื่องมือสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ใหม่ ๆ เครือข่ายคอมพิวเตอร์และ

เทคโนโลยีสารสนเทศทั่วไป เนื้อหาประกอบด้วยข่าว บทความ และคอลัมน์ประจำที่น่าสนใจ
เรื่องราวสำหรับผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านนี้ รวมทั้งผู้อ่านทั่ว ๆ ไปด้วย

5.4 วันพฤหัสบดี 2 ส่วนคือ ฮอไรซันส์ (Horizons) และมายไลฟ์ (My life)

5.4.1 ฮอไรซันส์ (Horizons) เป็นส่วนที่น่าสนใจบทความเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว
ที่น่าสนใจทั้งในและต่างประเทศ และแนะนำข้อมูลที่ผู้อ่านสามารถนำไปใช้ได้เวลาเดินทางไปยัง
สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ

5.4.2 มายไลฟ์ (My life) มีเนื้อหาที่ครอบคลุมทุกอย่างเกี่ยวกับชีวิตครอบครัว เช่น
เรื่องสุขภาพ ความบันเทิง กิจกรรมสนุก ๆ ในครอบครัว รวมถึงการบริหารการเงินในครอบครัว
ด้วย

5.5 วันศุกร์มี 2 ส่วนคือ เรียลไทม์ (Real time) และ มอเตอร์ริง (Motoring)

5.5.1 เรียลไทม์ (Real time) ส่วนนี้จะแนะนำสิ่งที่น่าสนใจ สถานที่น่าชม และอาหาร
ที่น่ารับประทาน รวมทั้งยังมีคอลัมน์ประจำจากเอาต์ลุค คือ การ์ตูน ปริศนาอักษรไขว้ และพยากรณ์
ดวงชะตาอีกด้วย

5.5.2 มอเตอร์ริง (Motoring) มีเนื้อหาเกี่ยวกับรถยนต์

5.6 วันเสาร์-มิวส์ (Muse) มิวส์เป็นหนังสือพิมพ์ขนาดเล็กเน้นผู้อ่านสตรีเป็นหลัก
แต่ก็มีคอลัมน์และบทความซึ่งอาจเป็นที่สนใจของสุภาพบุรุษได้เช่นกัน ประกอบด้วยคอลัมน์ด้าน
ความงาม แฟชั่น คำแนะนำเรื่องการซื้อของ และสารคดีเรื่องยาว พร้อมทั้งคอลัมน์ประจำในเอาต์ลุค
เช่น การ์ตูน ปริศนาอักษรไขว้ พยากรณ์ดวงชะตา และรายงานโทรทัศน์นอกจากนี้แล้วหนังสือพิมพ์
บางกอกโพสต์ยังมีนิตยสารต่าง ๆ ให้ผู้อ่านได้ศึกษาหาความรู้ ได้แก่

5.6.1 นิตยสารกูรู (Guru) ซึ่งเป็นนิตยสารไลฟ์สไตล์ (Lifestyle) และบันเทิง
รายสัปดาห์ที่ตีพิมพ์เฉพาะวันศุกร์ ออกแนวสนุกสนานปราดเปรี้ยว ว่องไว เหมาะกับผู้อ่านที่เป็น
วัยหนุ่มสาว

5.6.2 เดอะแมกกาซีน (The magazine) เป็นนิตยสารรายปักษ์ ซึ่งออกเดือนละ 2
ฉบับ ประกอบด้วยบทความสัมภาษณ์บุคคลที่ประสบความสำเร็จ แฟชั่น การท่องเที่ยว รวมทั้งบทวิจารณ์
ด้านต่าง ๆ และโฆษณาสินค้าเลิศหรูสารพัดอย่าง

5.6.3 นิตยสารบรันช์ (Brunch magazine) นิตยสารบรันช์แทรกไปกับ
หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ฉบับวันอาทิตย์ หรรษาพร้อมด้วยสารคดีที่หลากหลาย คับคั่งด้วย
ข่าวสารต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ ที่บรรดาผู้มีชื่อเสียงได้รับเชิญไปร่วมงาน คอลัมน์ให้คำปรึกษา และ
คอลัมน์ประจำอีกมากมายจากส่วนเอาต์ลุควันอาทิตย์ เช่น คอลัมน์สัตว์เลี้ยง เคล็ดลับในการปรุง

อาหาร การทำสวน รวมทั้งดวงพยากรณ์และเกมปริศนา เหมาะอย่างยิ่งสำหรับอ่านในวันสบาย ๆ เช่นวันอาทิตย์

ลักษณะภาษาที่ใช้ในหนังสือพิมพ์

ภาษาอังกฤษที่ใช้ในหนังสือพิมพ์แตกต่างจากการใช้ภาษาอังกฤษในหนังสือประเภทอื่น ๆ เพราะภาษาที่ใช้ในหนังสือพิมพ์เน้นลักษณะ 7 ประการ (ภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์, 2553) ดังนี้

1. ความถูกต้องแม่นยำ (Accuracy) หมายถึงข้อมูลที่ใช้ไม่ว่าจะเป็นการเลือกใช้คำ โครงสร้างและเครื่องหมายต่าง ๆ ต้องมีความถูกต้อง
2. ความกระชับและรัดกุม (Precision) หมายถึงเนื้อหาของข่าวต้องตรงประเด็นและสื่อความหมายได้ครบถ้วน ชัดเจน และใช้โครงสร้างของภาษาที่เหมาะสม
3. ความประหยัด (Economy) หมายถึงการเขียนที่ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย หรือโครงสร้างของข่าวที่ยาวเกินไป แต่ไร้ความหมาย
4. ความเรียบง่าย (Simplicity) หมายถึงการใช้คำที่ไม่ซับซ้อน เป็นประโยคธรรมดา ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาที่อ่านได้ง่าย
5. ความชัดเจน (Clarity) เนื้อหาในหนังสือพิมพ์ต้องมีความชัดเจนทั้งในด้านรูปแบบ และเนื้อหา ไม่ใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านต้องตีความหรือเกิดความสับสน

กล่าวโดยสรุป ภาษาอังกฤษที่ใช้ในหนังสือพิมพ์มีลักษณะที่แตกต่างจากเอกสารทั่ว ๆ ไปเนื่องจากมีการใช้คำหรือวลีที่เรียบง่ายและชัดเจน ตรงประเด็น เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาของข่าวได้ง่ายยิ่งขึ้น ข้อมูลที่นำมาเขียนข่าวและโครงสร้างของประโยครวมทั้งเครื่องหมายต่าง ๆ ต้องมีความถูกต้องแม่นยำด้วยนอกจากนี้แล้ว รูปแบบของประโยคต้องมีความกระชับและรัดกุม จากคุณลักษณะภาษาในหนังสือพิมพ์ดังกล่าว สรุปได้ว่าการละโครงสร้างของประโยคในพาดหัวข่าวเป็นส่วนหนึ่งของคุณลักษณะภาษาด้านความประหยัดในการใช้คำ

การเขียนภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์

ภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้ (ภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์, 2553)

1. ใช้คำที่สื่อความหมายชัดเจนและเป็นคำที่แสดงการกระทำ (Action verbs) พยายามใช้คำง่ายและสั้นและให้คำกริยานั้นอยู่ในกาล (Tense) ที่ถูกต้องเช่น คำกริยาในพาดหัวข่าว ต้องเน้นปัจจุบันกาลเพราะเป็นข่าวสด และนอกจากนั้นแล้วคำกริยาในข่าวแต่ละประเภท มักเป็นคำที่สื่อ

ความหมายชัดเจน อย่างไรก็ตาม (เศรษฐวิทย์, 2551, หน้า 39) กล่าวว่าคำกริยาไม่ปรากฏในทุกพาดหัวข่าว เช่น *Death Sentence* และ *Bowel Surgery* ทั้งสองพาดหัวข่าวนี้นี้มีโครงสร้างเป็น คำนาม + คำนาม อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี (สุพรรณิการ์ กำลังหาญ, 2546) กล่าวว่า โครงสร้างพาดหัวข่าวกลุ่มคำกริยาเป็นโครงสร้างที่ปรากฏความถี่มากที่สุดโดยมีการปรากฏมากที่สุดในประเภทพาดหัวข่าวกลุ่มคำกริยาแท้ (Finite Verbal Headlines)

2. ใช้กรรตุวาท (Active voice) และกรรมวาท (Passive voice) ให้เหมาะสมกรรมวาทเน้นกรรม ส่วนกรรตุวาท เน้นประธาน อนึ่งผู้วิจัยเห็นขัดแย้งกับข้อ 2 กล่าวคือ กรรมวาท ไม่ได้เน้นกรรมเสมอไป บางครั้งประธานของประโยคไม่ปรากฏหรือสำคัญจึงใช้โครงสร้างรูปกรรมวาท เช่น *The president's car has been stolen* เป็นต้น

3. ใช้คำวิเศษณ์ (Adverbs) เพื่อช่วยทำให้ประโยคมีความสมบูรณ์ขึ้นโดยไม่สูญเสียความเป็นกลาง (Objectivity) เมื่อเปรียบเทียบกับการใช้คำคุณศัพท์ ตัวอย่างเช่น 72 *Thais enslaved for years in a garment factory in Los Angeles were finally save freed* ประโยคนี้ไม่มีคำคุณศัพท์ เพราะเมื่อเปรียบเทียบกับคำคุณศัพท์ (Adjectives) จะแสดงให้เห็นว่าเป็นเพียงความคิดเห็นส่วนตัว คำคุณศัพท์นั้น ๆ ครอบอยู่ในเครื่องหมายคำพูดเช่น *TV channel 11, both run by the Public Relations Department, have been dubbed "dinosaurs" for producing "dull" and "unattractive" programs.*

4. สะกดชื่อเฉพาะต่าง ๆ และตำแหน่งของบุคคลสำคัญ ๆ ด้วยความระมัดระวัง

5. จัดรวบรวมลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในข่าวตามความสำคัญหรือตามเวลาของเหตุการณ์ (Chronological order)

6. ให้ความสำคัญกับแหล่งที่มาของข่าว ซึ่งได้แก่ บุคคลและสถานที่

7. ใช้คำเชื่อมต่าง ๆ ที่เหมาะสมเพื่อให้ข่าวมีความน่าสนใจและไม่ทำให้เกิดความสับสน

โครงสร้างของข่าว

ขงยุทธ จำลอง (2550) ได้แบ่งโครงสร้างของข่าวออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

1. พาดหัวข่าว (Headline) เป็นส่วนที่นำประเด็นสำคัญของข่าวมาเขียนพาดหัวหนังสือพิมพ์ เพื่อบอกให้ผู้อ่านรู้ว่าข่าวนั้นมีประเด็นสำคัญอะไรบ้าง การเขียนพาดหัวข่าวต้องดึงดูดใจผู้อ่าน ภาษาที่ใช้ต้องสั้น กระชับ แต่สามารถอธิบายเนื้อหาของข่าวได้มากที่สุด และเมื่ออ่านแล้วสามารถเข้าใจได้ง่าย

2. ความนำข่าว (Leads) เป็นส่วนที่เป็นสาระสำคัญของเนื้อหาข่าวที่เขียน ภาษาที่ใช้เขียนความนำข่าวต้องเป็นภาษาที่กระชับ รัดกุม มีการใช้คำกริยาวิเศษณ์ที่ทำให้เห็นภาพ แฝงอารมณ์ ความรู้สึก และเป็นคำที่สั้น ๆ คล้ายกับการเขียนพาดหัวข่าว

3. เนื้อเรื่องหรือเนื้อหา (Body) เป็นส่วนที่เล่ารายละเอียดของข่าว เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดตามลำดับความสำคัญของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดังตัวอย่างข่าวต่อไปนี้

Singapore now a suicide Capital	}	Headline
Suicide is now a significant public health risk in Singapore, responsible for an average of one death every day, a senior government official said yesterday.	}	Lead
For every suicide, there are seven unsuccessful attempts and suicide is now among the top three causes of death among 15-to-35 years old.	}	Body
These disturbing findings were presented at the start of a three-day Asia- Pacific conference on suicide prevention.		
They are the product of the study of Singapore's suicide figures by psychiatrist Chia Boon Hock, who has shed light not only on the main groups at risk of suicide but also the reasons why people choose to take their own lives,		
Mental and physical illnesses, it appears, are a significant factor.		
Of the more than 1,700 people who killed themselves here between 2000 and 2004, up to seven in 10 were affected by mental illness in one form or another.		

ภาพที่ 1 ตัวอย่างข่าวที่ประกอบไปด้วยโครงสร้างทั้ง 3 ส่วน

อย่างไรก็ตาม สุรศักดิ์ จำลองกุล (ม.ป.ป.) แบ่งโครงสร้างของข่าวออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ พาดหัวข่าว ความนำข่าว ส่วนเชื่อม และเนื้อเรื่อง

กล่าวโดยสรุป โครงสร้างของข่าวต้องประกอบไปด้วยอย่างน้อย 3 ส่วนคือ พาดหัวข่าว ความนำข่าว และเนื้อเรื่อง ส่วนเชื่อมจะมีหรือไม่ก็ได้ เนื่องจากส่วนของเนื้อเรื่องจะสามารถต่อ

ส่วนของความน่าเข้าใจได้โดยไม่ต้องการคำอธิบายใด ๆ เพิ่มเติม ผู้วิจัยมองว่าส่วนที่ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจมากที่สุดและเป็นส่วนที่ยากที่สุดสำหรับผู้อ่านที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาคือ “พาดหัวข่าว” เพราะโดยมากแล้วจะเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์เนื่องจากเนื้อที่ที่จำกัดและต้องใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ เช่นตัวอย่างพาดหัวข่าว 1) *US poised to restore ties with arch-foe V.N.* ประโยครูปเต็ม คือ *US was poised to restore ties with arch-foe V.N.* และ 2) *Liverpool appears poised for victory in the championship match* ซึ่งประโยคที่ 2 เป็นประโยครูปเต็ม

จากตัวอย่างพาดหัวข่าวข้างต้นทั้งสองประโยค *poised* คือคำคุณศัพท์ ประโยคที่ 1 กริยาที่ละไว้คือ *was* ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาเกิดความสับสนได้ เพราะในบางกรณี กริยาในรูป Past Participle (กริยาช่อง 3) สามารถใช้เป็นคำคุณศัพท์ได้ ถ้าผู้อ่านเห็นกริยาที่ลงท้ายด้วย -ed ส่วนข้อสองผู้อ่านรู้ว่า *poised* เป็นคำคุณศัพท์โดยการสังเกตจากโครงสร้างประโยค กล่าวคือคำที่สามารถวางไว้หลัง Intensive verb กลุ่มคำกริยาเชื่อมประโยค (Linking verb) *appear* คือนุพบทวลี (Prepositional phrase) คุณศัพท์วลี (Adjective phrase) กริยาที่ยังไม่ผันรูป (Infinitive verb) และนามานุประโยค (Noun clause) ฉะนั้นผู้อ่านควรมีความรู้เรื่อง โครงสร้างประโยคประเภทต่าง ๆ ของพาดหัวข่าว รวมถึงโครงสร้างละ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถอ่านข่าวได้อย่างเข้าใจและถูกต้องทั้งในแง่โครงสร้างและความหมาย

เศรษฐวิทย์ (2551, หน้า 25) กล่าวว่า กลุ่มคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Function words) ไม่ปรากฏในพาดหัวข่าวเนื่องจากเนื้อที่ในการนำเสนอข่าวค่อนข้างจะจำกัด เพราะฉะนั้นผู้เขียนข่าวมักจะหลีกเลี่ยงคำที่ไม่ได้สื่อความหมายสำคัญของข่าวชิ้นนั้น ๆ ได้แก่

1. คำนำหน้าคำนาม (Articles)
2. คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive adjectives)
3. คำสรรพนาม (Pronouns)
4. คำกริยาช่วย (Auxiliary verbs)
5. คำบุพบท (Prepositions)
6. มหัพภาค หรือเครื่องหมายจุด (.)

กลุ่มคำสำคัญที่ผู้เขียนข่าวไม่ละออก เนื่องจากหากว่าไม่เขียนแล้วจะทำให้ใจความของเนื้อหาขาดหายไป ได้แก่

1. คำนาม (Nouns)
2. คำกริยา (Verbs)
3. คำคุณศัพท์ (Adjectives)

4. คำกริยาวิเศษณ์บอกเวลาและคำกริยาวิเศษณ์บอกสถานที่ (Adverbials: Adverbs of time and adverbs of places)

(ภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์, ม.ป.ป.) แบ่งลักษณะของพาดหัวข่าวเป็น 2 ชนิด คือ

1. หัวข่าวที่ปรากฏบนสุดของหนังสือพิมพ์หน้าแรกซึ่งมักเป็นข่าวเด่นข่าวดังที่มีความสำคัญและน่าสนใจ

2. หัวข่าวที่อยู่เหนือแต่ละข่าว ซึ่งจะพิมพ์ตัวเล็กกว่าข่าวที่ปรากฏบนสุดของหนังสือพิมพ์

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีความเห็นว่า หัวข่าวที่ปรากฏบนสุดของหนังสือพิมพ์หน้าแรกเรียกว่า พาดหัวหลัก และหัวข่าวที่อยู่เหนือแต่ละข่าว เรียกว่า พาดหัวรองในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะพาดหัวหลักเท่านั้น

หลักในการเขียนพาดหัวข่าว

หลักในการเขียนพาดหัวข่าวตามที่ปรากฏใน ภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์ (2553) มีหลักเกณฑ์ดังนี้

1. ต้องเป็นประโยคที่มีกริยาสำคัญ (Main verb) หรือวลี (Phrase) แต่เป็นประโยคสั้น ๆ
2. ต้องมีกริยาสำคัญ (Main verb) ที่มีกริยาเป็นปัจจุบันกาล (Simple present tense) หรืออนาคตกาล (Future present tense)
3. ไม่จำเป็นต้องมีคำนำหน้านาม (Articles) คือ *a, an, the* สำหรับคำนามที่นับได้ในพาดหัวข่าว
4. ควรใช้คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ที่เรียบง่ายสะดวกตา และมีความหมายชัดเจน
5. อาจมีการใช้คำกริยา + บุพพทที่เรียกว่า Phrasal verb ซึ่งเป็นคำกริยาไม่เป็นทางการ (Informal) เพราะใช้ในภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน โดยเฉพาะภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน พาดหัวข่าวที่มีกริยาประเภทนี้จะเป็นหัวข่าวที่สะดุดตาและดึงดูดความสนใจผู้อ่านได้ค่อนข้างมาก
6. ใช้จำนวนคำในประโยคที่เป็นหัวข่าวระหว่าง 8-10 คำ
7. ไม่จบประโยคด้วยมหัพภาค หรือ เครื่องหมายจุด
8. อาจเขียนพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด
9. ต้องมีประธาน (Subject) เสมอ
10. ใช้คำย่อเพื่อให้หัวข่าวสั้นกะทัดรัด ได้แก่ ชื่อเฉพาะเช่น ชื่อ ประเทศ พรรค องค์การ เป็นต้น

จากข้อ 6 ที่กล่าวว่าจำนวนคำในประโยคที่เป็นหัวข้อนี้อยู่ระหว่าง 8-10 คำนั้นขัดแย้งกับคำกล่าวของ ล่าควน จาดใจดี (2547, หน้า 8) ที่ว่า จำนวนคำที่ปรากฏในพาดหัวข่าวนิยมใช้เพียง 4-5 คำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

15 killed in L.A. air crash (ล่าควน จาดใจดี, 2547, หน้า 8)

แต่ผู้วิจัยมีความเห็นว่าจำนวนคำในพาดหัวข่าวอาจมี 4-5 คำ หรือมากกว่านี้ก็ได้ขึ้นอยู่กับว่าผู้เขียนข่าวต้องการสื่อความหมายอย่างไรเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหามากที่สุด แต่ยังคงความกระชับของพาดหัวข่าวไว้เช่นประโยคต่อไปนี้

PT agrees to put charter bill on hold (บางกอกโพสต์, 2555)

จุดมุ่งหมายของการพาดหัวข่าว

ล่าควน จาดใจดี (2547, หน้า 7) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการพาดหัวข่าวดังนี้

1. เพื่อให้ข้อมูลแก่ผู้อ่านอย่างรวดเร็ว หากเป็นหัวข้อที่ดี ก็จะสามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาของข่าวได้ง่ายและรวดเร็ว
2. เพื่อเพิ่มจุดขาย หากผู้เขียนข่าวเขียนพาดหัวข่าวได้ดี ก็จะสามารถทำให้ยอดขายเพิ่มขึ้นได้
3. เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้ชมหรือผู้อ่านให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นและมีความกระตือรือร้นที่จะตามข่าวนั้น ๆ

กล่าวโดยสรุป พาดหัวข่าวที่ดีต้องสามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาของข่าวได้ง่ายโดยที่แทบจะไม่ต้องอ่านรายละเอียดของข่าว นอกจากนี้พาดหัวข่าวยังต้องมีความน่าสนใจเพื่อเป็นการเพิ่มจุดขายของหนังสือพิมพ์ด้วย

โครงสร้างประโยคที่ปรากฏในพาดหัวข่าว

เสริมจิตวิทย์ (2551, หน้า 25) ได้แบ่งโครงสร้างประโยคที่ปรากฏในพาดหัวข่าวดังต่อไปนี้ โครงสร้างที่ 1

ประโยค = ประธาน + กริยา + (กรรม) + (ส่วนขยาย)

เช่น

Earthquake hits California

ประธานคือ *Earthquake* กริยา คือ *hits* กรรม คือ *California*

ความหมาย: แผ่นดินไหวถล่มรัฐแคลิฟอร์เนีย

Singapore residential property prices drop

ประธานคือ *Singapore Residential property prices* กริยาคือ *drop*

ความหมาย: ราคาทรัพย์สินที่อยู่อาศัยในประเทศสิงคโปร์นั้นลดลง

โครงสร้างที่ 2

กลุ่มคำหรือ วลี ที่มักใช้ในโครงสร้างนี้จะเป็นกลุ่มคำ ซึ่งเกิดจากการลดรูปคำกริยาที่

ไม่จำเป็นออก กริยาที่ไม่จำเป็นได้แก่ *to be* นั่นเอง อันได้แก่ *is, am, are, was, were*

คำนาม +

is, am
are, was,
were

v-ing

สิ่งที่เหลือคือ

คำนาม + v-ing

เมื่อเจอโครงสร้างประโยคแบบนี้ให้แปลว่าประธานเป็นผู้กระทำอยู่ เช่น

Pollution poisoning Bangkok residents

ประธานคือ *Pollution* กริยาคือ *(is) poisoning* กรรม คือ *Bangkok residents*

ความหมาย: มลภาวะกำลังทำให้คนกรุงเทพฯ เจ็บป่วยด้วยสารพิษ

ประโยคเต็ม: Pollution is poisoning Bangkok's resident

Princes Mother's condition improving

ประธานคือ *Princes Mother's condition* กริยาคือ *(is) improving*

ความหมาย: พระอาการของสมเด็จพระอากังขาดีขึ้น

ประโยคเต็ม: Princes Mother's condition is improving

โครงสร้างที่ 3

คำนาม +

is, am, are
was, were

V- ed (past participle)

หรือกริยา ช่อง 3

เมื่อลครูปแล้วจะเหลือเพียง

British Lensman shot dead here

ประธานคือ *British Lensman* กริยา คือ (was) shot คำขยายคือ *dead here*

ความหมาย: ตากล้องชาวอังกฤษถูกยิงตายที่นี่

โครงสร้างที่ 4

คำนาม + to be + คำคุณศัพท์

เมื่อละกริยา *to be* ออกไปก็เหลือแค่

คำนาม - คำคุณศัพท์

เช่น

Su Kyi's speech likely to be telecast

ประธานคือ *Su Kyi's speech* กริยาที่ละไว้คือ *is*

คำคุณศัพท์ที่เหลืออยู่คือ *likely* ส่วนขยายคือ *to be telecast* รวมความแล้วหมายถึง

สุนทรพจน์ของนางอองซาน ซูจี อาจจะถูกถ่ายทอด

Minoza victorious

ประธานคือ *Minoza* กริยาที่ละเอาไว้คือ *is* และคำคุณศัพท์คือ *victorious*

ความหมาย: มินอซ่าชนะ

US poised to restore ties with arch- foe V.N.

ประธานคือ *US* กริยาที่ละไว้คือ *was* คำคุณศัพท์คือ *poised*

ส่วนขยายคือ *to restore ties with arch- foe V.N.*

ความหมาย: สหรัฐพร้อมที่ฟื้นฟูความสัมพันธ์กับเวียดนามซึ่งเป็นศัตรูตัวฉกาจของ

สหรัฐ

โครงสร้างที่ 5

คำนาม +

to be

 + คำบุพบท

โครงสร้างนี้ก็เป็นโครงสร้างที่ผู้เขียนไม่เขียนกริยา *to be* ส่วนที่ตามมาเป็นคำบุพบท

โครงสร้างนี้ให้ผู้อ่านแปลว่า เป็น, อยู่ ตรงที่มีการละกริยา *to be* ออกไป ดังนั้นส่วนที่เหลือให้เห็นคือ

คำนาม + คำบุพบท

เช่น

Nigerian city under curfew

ประโยคเต็ม: Nigerian city is under curfew.

ความหมาย: ไนจีเรียอยู่ใต้ภาวะฉุกเฉิน

Death in Venice

ประโยคเต็ม: Death is in Venice.

ความหมาย: การตายในกรุงเวนิส

โครงสร้างที่ 6

โครงสร้างนี้เกิดจากการใช้รูปแบบกริยาที่เรียกกันว่า *to infinitive* มาใช้บอกอนาคตโดยใช้กริยาว่า *will*+ กริยาที่ไม่ผันหรือ *to be going to* และจะต้องแปลว่า *จะ* หรือ *กำลังจะ*

To + กริยา

เช่น

Journalists to be deported

ประโยคเต็ม: Journalists will be deported.

ความหมาย: ผู้สื่อข่าวจะถูกเนรเทศ

Su Kyi to meet foreign diplomats

ประโยคเต็ม: Su Kyi will meet foreign diplomats.

ความหมาย: นางอองซาน ซูจี จะพบนักการทูตต่างชาติ

โครงสร้างที่ 7

To+ คำนาม

โครงสร้างนี้ต่างจากโครงสร้างที่คำบุพบท *to* ตามด้วยกริยาเมื่อพบโครงสร้างนี้ที่ใดก็ให้แปล *to* เช่นเดียวกับบุพบทตัวหนึ่งซึ่งก็จะแปลกันว่า *ต่อ ไปยัง อีก* เช่น

Two people sentenced to life for Miami tourist murder

ประโยคเต็ม: Two people sentenced to life for the Miami tourist murder.

ความหมาย: คนสองคนถูกตัดสินประหารชีวิตในข้อหาฆ่านักท่องเที่ยวชาวไมอามี

Hanoi gives green light to gas power plant study

ประโยคเต็ม: Hanoi gives green light to the study of gas power plant.

ความหมาย: กรุงฮานอยอนุญาตให้ทำการศึกษาโรงไฟฟ้าพลังงานแก๊ส

โครงสร้างที่ 8

กริยา	+ to กริยา (infinitive)
คำนาม	
คำคุณศัพท์	

Seri determined to pursue cases against MPs

ประโยคเต็ม: Seri is determined to pursue cases against the Members of Parliament.

ความหมาย: เสริมุ่งมั่นที่จะฟ้องดำเนินคดีกับสมาชิกต่อไป

โครงสร้างที่ 9

โครงสร้างต่อไปนี้จะเอาเครื่องหมายวรรคตอนมาช่วยในการเขียนข่าว ผู้อ่านต้องรู้ว่า เครื่องหมายแต่ละเครื่องหมายนั้นมีความหมายอย่างไร

เครื่องหมาย (.) จะใช้แทนคำว่า *and* ใช้ระหว่างคำนามกับคำนาม กริยากับกริยา เพื่อแสดงความต่อเนื่องของความคิดเช่น

US, Japan intervene to shore up dollar

ประโยคเต็ม: US and Japan intervene to shore up dollar.

ความหมาย: สหรัฐและญี่ปุ่นเข้าแทรกแซงเพื่อพยุงค่าเงินดอลลาร์สหรัฐ

ผู้เขียนใช้เครื่องหมาย (.) ระหว่างคำนามและคำนาม

Tremor hits North, causes blackout but little damage

ประโยคเต็ม: Tremor hits the North and causes the blackout but little damage.

ความหมาย: แผ่นดินไหวทางตอนเหนือ ทำให้เกิดไฟฟ้าดับแต่มีความเสียหายเพียงเล็กน้อย

ผู้เขียนใช้เครื่องหมาย (.) ระหว่างกริยา *hits* กับกริยา *causes*

ผู้เขียนใช้เครื่องหมาย (.) ไปปรากฏอยู่หน้ากริยาที่แสดงความคิด ความรู้สึก เช่น *say, tell, think* และอื่น ๆ อีก เครื่องหมาย (,) นั้นจะทำหน้าที่แยกข้อความนั้นออกไปจากข้อความที่แสดงความคิดเห็นเช่น

Traffic snarls not our fault, say police

ประโยคเต็ม: The police says. "Traffic snarls are not our fault."

ความหมาย: ตำรวจกล่าวว่า การจราจรที่ติดขัดนั้นไม่ใช่ความผิดของเรา

โครงสร้างที่ 10

โครงสร้างนี้จะเน้นไปที่เครื่องหมาย (:) ซึ่งจะหมายถึง *said, say (s)* เช่น

Wimol: Burma on track for democracy

ประโยคเต็ม: Wimol said, "Burma is on the track for democracy."

ความหมาย: วิมลกล่าวว่า พม่ากำลังแสวงหาประชาธิปไตย

Doctors: Nuclear tests caused leukemia

ประโยคเต็ม: The doctors said, "Nuclear tests caused, leukemia."

ความหมาย: หมอกล่าวว่า การทดลองนิวเคลียร์ทำให้เกิดมะเร็งในเม็ดเลือด

โครงสร้างที่ 11

โครงสร้างนี้จะใช้เครื่องหมาย (-) มาแสดงความสัมพันธ์ของคำนามสองคำ ซึ่งหมายความว่าระหว่าง กับ และ เช่น

VN-EU pact on the table

ประโยคเต็ม: The pact between Vietnam and Europe is on the table.

ความหมาย: สนธิสัญญาระหว่างเวียดนามกับยุโรปกำลังได้รับการหารือ

เทคนิคที่ใช้ในการพาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์

เฟรดริกสัน (Fredrickson, 2009, p. 54) ได้กล่าวถึงเทคนิคที่ใช้ในการพาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์เพื่อการประหยัดเนื้อที่ดังนี้

1. มักละ articles *a, an* และ *the*

Rivals agree to form (a) coalition government

Don Mueang may be (a) freight plane centre

New investigation into (the) SC Asset case

2. มักใช้ verb to be การละเช่นนี้อาจทำให้ดูเหมือนว่าประโยคเป็น past tense ซึ่งแท้จริงแล้วเป็น present tense รูป passive voice

At least 26 fun parks (are) unlicensed

Cab fares (are) set to rise

Provincial town plans (are) delayed

3. มักใช้เครื่องหมาย (.) แทน and

Patients. (and) activists rally

Energy. (and) transport deals continue

4. มักใช้ตัวย่อทำนองเดียวกันกับหัวข้อของหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทย

NIIRC (The National Human Rights Commission) wants action on steel smelter land

PAD (People's Alliance for Democracy) forms alliance to fight political transfers

5. มักใช้เครื่องหมาย (:) แทนคำว่า say

Banthoon: (says) Money isn't everything

Chalerm: (says) Some form of autonomy may be possible

สอดคล้องกับ เศรษฐวิทย์ (2551: หน้า 25) ที่กล่าวว่าคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Function words) สามารถละได้ แต่คำที่มีความหมายในตัวเอง (Content words) ไม่สามารถละได้

กฎในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์

เฟรดริกสัน (Fredrickson, 2009, p. 54) ได้กล่าวถึงกฎในการเขียนพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ไว้ 2 ประการคือ

1. ใช้ present tense ในการพาดหัวข่าว

Eight-year-old boy passes law exam

Institute decides to fail exam cheat

Suspect admits he carried out killing

2. ใช้ประโยคพาดหัวข่าวและใช้วลีพาดหัวสารคดี

Police must now reveal their methods in arresting suspects (News)

Exam foreign language change upsets teachers (News)

Someone who still cares (feature)

The challenge of tradition (feature)

หากมีพื้นที่จำกัด ผู้เขียนจะใช้กริยาวิเศษณ์ในการเขียนพาดหัวข่าว และด้วยเหตุนี้เอง ผู้เขียนจึงต้องหาเทคนิคต่าง ๆ เพื่อพาดหัวข่าวให้กระชับ แต่ยังคงสาระสำคัญของเนื้อหาไว้ได้

Yoneoka (2000, p. 1) กล่าวถึงการละคำกริยาช่วย *Be* ว่าในการเขียนพาดหัวข่าวนั้น กริยา *Be* จะถูกละไว้เมื่ออยู่ในรูปประโยคดังนี้

1. เมื่อกริยา *Be* อยู่หลังประธาน (Subject)
2. เมื่อกริยา *Be* ตามหลังด้วย กริยารูป ing (Present participle)
3. เมื่อกริยา *Be* ตามหลังด้วยกริยาช่องที่ 3 (Past participle)
4. เมื่อกริยา *Be* ตามหลังด้วยคำคุณศัพท์ (Adjective)
5. เมื่อกริยา *Be* ตามหลังด้วยคำบุพบท (Preposition)

คำกริยา *Be* ที่อยู่ในวงเล็บ () เป็นคำที่ถูกละในประโยค

ตัวอย่างที่ 1 Prompt action (is) necessary to save Earth

ตัวอย่างที่ 2 Syria (is) willing to talk peace if Israel leaves Golan heights

ตัวอย่างที่ 3 Japan's cities (are) still most pricey

กล่าวโดยสรุป รูปแบบในการเขียนพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ เหมือนกันกับรูปแบบในการเขียนพาดหัวข่าวทั่วไป คือมีทั้งการใช้ประโยคเต็มและประโยคลดรูป เช่น การละคำในประโยค หรือการใช้รูปแบบต่าง ๆ แทนการใช้คำเต็ม ทั้งนี้เพื่อเป็นการประหยัดพื้นที่ในการเขียนข่าว แต่ยังมีบางประเด็นที่แตกต่างคือ รูปแบบการเขียนพาดหัวข่าวทั่วไปใช้เครื่องหมาย (-) เพื่อแสดงความสัมพันธ์ของคำนาม 2 คำ ซึ่งหมายความว่า ระหว่าง กับ และ ในขณะที่หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ไม่ได้กล่าวถึงการใช้เครื่องหมายนี้ในการเขียนพาดหัวข่าว

การจัดหมวดคำกริยาประเภทต่าง ๆ ตามเกณฑ์การแบ่งของเบอร์ตัน-โรเบิร์ต

(Burton-Roberts, 2012) และเจนเซน (Jensen, 2002)

TRANSITIVE VERB

Transitive verb (trans) หมายถึง คำกริยาที่ต้องตามด้วย NP ซึ่งทำหน้าที่เป็นกรรม (Object) ในประโยคเช่น

(1) This girl **likes** that dog.

(2) The dog **found** a bone.

กริยาที่ใช้ Transitive verb ถ้าไม่มี NP มาทำหน้าที่เป็นกรรม (Object) ก็จะทำให้ประโยคที่สร้างขึ้นนั้นไม่สมบูรณ์ทั้งหลักไวยากรณ์และความหมาย เช่น

(3) *This girl **likes**.

(4) *The dog **found**.

กรรมหรือผู้ถูกกระทำที่มาประกอบท้าย Transitive verb นั้นเรียกว่า กรรมตรง (Direct Object: dO) ดังนั้นจากประโยค (1) NP *that dog* ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของกริยา *likes*

INTRANSITIVE VERB

Intransitive verb (intrans) เป็นหมวดคำกริยาที่ไม่ต้องมีกรรมมารับ แต่อาจมีวิเศษณ์ (Adjunct adverbial) วางได้ หมายถึงกริยาที่ไม่ต้องมี NP มาทำหน้าที่กรรม เช่น

(5) Ken **snore**s.

(6) The baby **crie**s.

สรุป ประโยคที่มีกริยาหลักอยู่ในหมวด Transitive verb และ Intransitive verb อาจมีกลุ่มคำ AdvP หรือ PP ตามได้ซึ่งถือว่าเป็นส่วนขยาย ซึ่งอาจจะมีหรือไม่มีก็ได้

DITRANSITIVE VERB

กริยาหลักแบบ Ditransitive Verb ต้องการกรรม 2 ตัวในประโยค โดยเรียกว่ากรรมตรง (Direct Object: dO) และกรรมรอง (Indirect Object: iO) เช่น

(7) Ray told the children a story.

จากประโยค (7) NP *a story* เป็นกรรมตรงของกริยา *told* และในขณะเดียวกัน NP *children* เป็นกรรมรองของ กริยา *told*

นอกจากนี้แล้วประโยคที่มีกริยาหลักอยู่ในหมวด Ditransitive verb สามารถสร้างประโยคได้อีกวิธีหนึ่ง ดังนี้

(8) Ray told a story to the children.

ในโครงสร้างประโยคลักษณะนี้ กรรมตรงจะวางหลังกริยาหลักของประโยคและกรรมรองจะเป็นส่วนหนึ่งในบุพบทวลี (Prepositional phrase) หรือ PP แก่ความหมายของทั้งสองประโยคยังคงเดิม

อย่างไรก็ตามไม่ได้หมายความว่า VP ที่มีโครงสร้างเป็น V + N + PP จะเป็น Ditransitive verb เสมอไป เช่น

(9) Ken made a cake for the party.

จากประโยค (9) *for the party* ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นกรรมรองแต่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายที่ละได้ (Optional modifier) เพราะฉะนั้นการวิเคราะห์ประโยคในงานวิจัยฉบับนี้จะเป็นการวิเคราะห์รายประโยคไป (Case by case)

วิธีทดสอบว่า VP ใช้ Ditransitive verb หรือไม่ ทำได้โดยนำคำไปแทนที่ในโครงสร้าง (10) ซึ่งจะได้ดังนี้

(10) *Ken made for the party a cake.

จะเห็นว่าประโยค (11) เป็นประโยคที่ไม่สามารถนำมาใช้ในการสื่อความหมายได้ ดังนั้นกริยา *made* ในประโยค (10) จึงไม่ใช่ Ditransitive verb แต่เป็น Transitive verb ซึ่งบังคับว่าต้องมี NP เป็นกรรมตรงและมี PP เป็นส่วนขยาย

จากการศึกษาโครงสร้างประโยคต่าง ๆ ผู้วิจัยสรุปโครงสร้างคำกริยา Ditransitive verb ดังนี้ คำกริยาที่เป็น Ditransitive verb จะต้องประกอบไปด้วยส่วนสมบูรณ์ 2 ตัว ตัวหนึ่งทำหน้าที่เป็นกรรมตรงเป็น NP เสมอ ส่วนอีกตัวทำหน้าที่เป็นกรรมรองซึ่งจะเป็น NP หรือ PP ขึ้นอยู่กับว่า จะวางกรรมรองไว้ส่วนใดของประโยค

INTENSIVE VERB

Intensive verb (intens) หมายถึงกริยาที่ใช้เชื่อมหรือประสานคำ (Linking verb) เช่นกริยาช่วย *Be* หรือ กริยา ที่ทำหน้าที่ต่อคำหรือประโยค (Copular verb) เช่น *seem, appear, become* และ *look* ข้อสังเกต กริยาประเภทนี้ คือ วลีที่มาประกอบท้าย กริยาจะต้องพรรณนาประธานของประโยค เช่น

(11) Sally became **a doctor**.

(12) George is **in the garden**.

(13) Susan seems **unhappy**.

จะเห็นว่าวลีที่มาประกอบท้ายกริยาทำหน้าที่ Subject Complement (sC) ซึ่งหมายถึง ส่วนประกอบของกริยา เพื่อช่วยให้ประธานมีความสมบูรณ์ ดังประโยค (11) NP *a doctor*, ประโยค (12) PP *in the garden* และ ประโยค (13) AP *unhappy* ต่างทำหน้าที่เป็น sC ทั้งสิ้น และ ลักษณะสำคัญของ Intensive verb คือ 1) จะต้องมียคำหรือวลีมาประกอบท้ายกริยา (Complement) เพื่อให้ประโยคสมบูรณ์และ 2) Intensive verb *Be* เท่านั้นที่สามารถตามด้วยวลีที่มีรูปแบบเป็น NP, PP และ AP ได้เช่น

(14) Sally is **a doctor**. (NP)

(15) Sally is **in the garden**. (PP)

(16) Sally is **unhappy**. (AP)

นอกจากกริยา *Be* แล้ว กริยาอื่น ๆ ได้แก่ Linking verbs ก็จัดอยู่ในหมวด Intensive verb แต่ Linking verbs จะใช้ได้กับ Subject complement บางรูปเท่านั้นเช่น

(17) Sally became **a doctor**. (NP)

(18) Sally becomes/seems/looks/appears **unhappy**. (AP)

(19) Sally appears **in court tomorrow**. (PP)

แต่ไม่สามารถใช้ในลักษณะต่อไปนี้

(20) *Sally became **in the garden**. (PP)

(21) *Sally seems **in China**. (PP)

จะเห็นว่าประโยค (20) และ (21) ประโยคผิดทั้งในด้านไวยากรณ์และความหมาย

COMPLEX TRANSITIVE VERB

กริยาอีกประเภทหนึ่งที่ต้องมีคำหรือวลีมาประกอบไว้ท้ายกริยาเพื่อให้ประโยคสมบูรณ์ คือ Complex transitive verb (complex) และวลีที่มาประกอบท้ายนั้นจะต้องขยายกรรม คือ ทำหน้าที่ให้กรรมมีความหมายสมบูรณ์ วลีนั้นเรียกว่า Object complement (oC) เช่น .

(22) The voters elected Mary **the president**.

NP *the president* ไม่สามารถละได้และทำหน้าที่พรรณนากรรม *Mary* ดังนั้น กริยา *Elected* เป็น Complex transitive Verb

(23) Kate thought John **a fool**.

NP *a fool* ไม่สามารถละได้และทำหน้าที่พรรณนากรรม *John* ดังนั้น กริยา *thought* เป็น Complex transitive verb

ข้อสังเกตวิเคราะห์กลุ่มคำกริยาว่าเป็นกริยาในหมวด Complex transitive verb หรือไม่นั้นให้ดูที่กลุ่มวลีตัวสุดท้ายหากคำหรือกลุ่มวลีที่อยู่หลังกรรมทำหน้าที่พรรณนากรรมและไม่สามารถละได้ แสดงว่าคำกริยาในประโยคนั้นเป็น Complex transitive verb

(24) The porter called George **a taxi**.

NP *a taxi* ไม่สามารถละได้ และไม่ได้ทำหน้าที่พรรณนากรรม *George* ดังนั้น กริยา *called* เป็น Ditransitive verb มีฉะนั้นความหมายของประโยคจะเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

(25) The porter called George **an idiot**.

NP *an idiot* ไม่สามารถละได้และทำหน้าที่พรรณนากรรม *George* ดังนั้น กริยา *called* เป็น Complex transitive verb

(26) Ken ate the cake **in the kitchen**.

NP *in the kitchen* ละได้ คือเป็น ส่วนขยายที่ละได้ (Optional modifier) ดังนั้น กริยา *ate* เป็น Transitive verb

ดังนั้นให้สังเกตว่า NP ตัวที่วางอยู่ตำแหน่งสุดท้ายในประโยคทำหน้าที่เป็นกรรมตรง หรือ ทำหน้าที่เป็นส่วนสมบุรณ์ของกรรมถ้าทำหน้าที่เป็นกรรมตรง กริยาจะเป็นแบบ Ditransitive verb แต่ถ้าทำหน้าที่เป็นส่วนสมบุรณ์ของกรรมกริยาจะเป็น แบบ Complex transitive verb ดังนั้น ประโยค (24) NP *a taxi* ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงและประโยค (25) NP *an idiot* ทำหน้าที่เป็นส่วนสมบุรณ์ของกรรมจึงเป็น Complex transitive verb นอกจากนี้แล้วส่วนสมบุรณ์ของกรรม สามารถประกอบด้วย PP และ AP ได้ด้วย เช่น

(27) George put the lamp **on the table**. (PP)

(28) John made Kate **angry**. (AP)

กล่าวโดยสรุป *put* ในข้อ (27) เป็น Complex transitive verb ที่ต้องประกอบไปด้วย ส่วนสมบุรณ์ 2 ตัว จึงจะเป็นประโยคที่สมบุรณ์ ในขณะที่ *made* สามารถเป็นได้ทั้ง Transitive verb, Ditransitive verb และ Complex transitive verb ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบท เช่น

(29) Carol made cake. —————> Transitive verb

(30) Carol made cake for Kate. —————> Ditransitive verb

(31) Carol made Kate angry. —————> Complex transitive verb

PREPOSITIONAL VERB

Prepositional verb คือ กริยาที่ต้องมี PP มาประกอบท้ายเพื่อทำให้กริยานั้นมีความ สมบุรณ์ เช่น *glance at, lean on, refer to, rely on, depend upon, deal with etc.*

(32) Sally leant on the table.

(33) *Sally leant.

(34) The children glanced at the pictures.

(35) *The children glanced.

PP ในประโยค (32) และ (34) ทำหน้าที่เป็นกรรม เรียกว่า Prepositional object (pO) แต่ ประโยค (33) และ (35) ไม่มี PP เป็นส่วนสมบุรณ์ จึงถือเป็นประโยคที่ไม่สมบุรณ์ทางไวยากรณ์

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

หลักการวิเคราะห์ภาษาตามแนวไวยากรณ์ปริวรรต

หลักการวิเคราะห์ภาษาตามแนวไวยากรณ์ปริวรรต (Transformational grammar)

เป็นแนวความคิดที่ศึกษาโดย ชอมสกี (Chomsky, 1960 อ้างถึงใน วิโรจน์ อรุณมานะกุล, 2556)

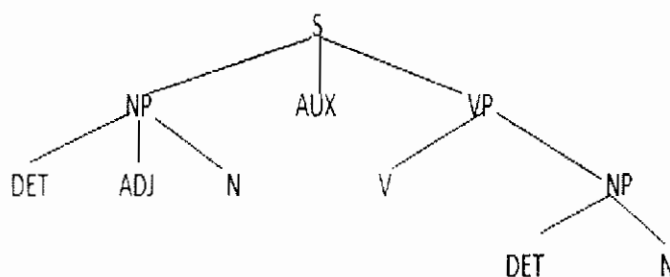
มองว่าไวยากรณ์โครงสร้างวลี (Phrase-structure grammar) หรือไวยากรณ์ไม่พึ่งบริบท (Context-free grammar) นั้นบางครั้งไม่เพียงพอต่อการอธิบายภาษา ต้องใช้กฎปริวรรต (Transformation rule) ซึ่งหลักการวิเคราะห์ภาษาตามแนวไวยากรณ์ปริวรรตสามารถแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างประโยคต่าง ๆ อย่างเป็นธรรมชาติมากกว่าแบบจำลองโครงสร้างวลีอาทิ เช่น สามารถวิเคราะห์ประโยค 2 ประโยคที่มีความหมายเหมือนกัน แต่อยู่ในรูปประโยคที่ต่างกัน ประโยคหนึ่งอยู่ในรูปกรรตุวาก และอีกประโยคหนึ่งอยู่ในรูปกรรมวาก กล่าวคือ ประโยคที่อยู่ในรูปกรรตุวากและกรรมวากมีความสัมพันธ์กัน ประโยคกรรมวากมีการปริวรรตมาจากประโยคกรรตุวาก

โครงสร้างเชิงลึกและโครงสร้างพื้นผิว

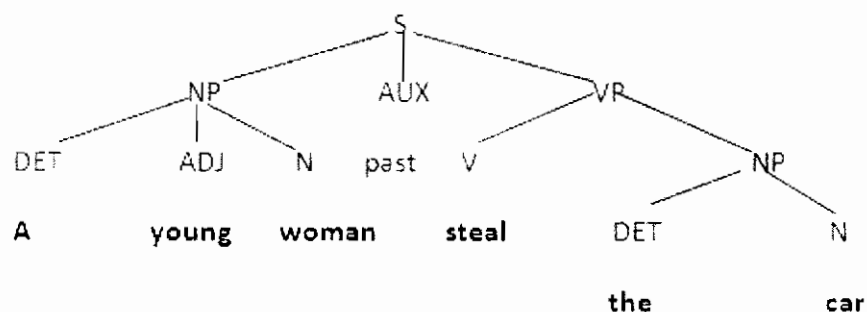
Chomsky (1960 อ้างถึงใน วิโรจน์ อรุณมานะกุล, 2556) กล่าวว่า โครงสร้างเชิงลึก (Deep structure) คือโครงสร้างที่เกิดจากกฎโครงสร้างวลี (Phrase structure rule) เป็นสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใน (Underlines) ของประโยคจริง ๆ ที่ปรากฏและเป็นตัวกำหนดความหมายของประโยคนั้น โดยผ่านกระบวนการตีความ (Interpretation) ด้วยกฎโครงสร้างเชิงลึกกลายเป็นโครงสร้างพื้นผิว (Surface structure) โดยการผ่านกฎปริวรรต (T-rule)

นอกจากนี้ชอมสกี (Chomsky, 1960 อ้างถึงใน วิโรจน์ อรุณมานะกุล, 2556) ยังได้ยกตัวอย่างแผนภูมิที่แสดงให้เห็นว่าไวยากรณ์ปริวรรตสามารถอธิบายประโยคกรรตุวากและประโยคกรรมวากว่ามีความสัมพันธ์กันโดยมีโครงสร้างเชิงลึกเหมือนกันดังตัวอย่างต่อไปนี้

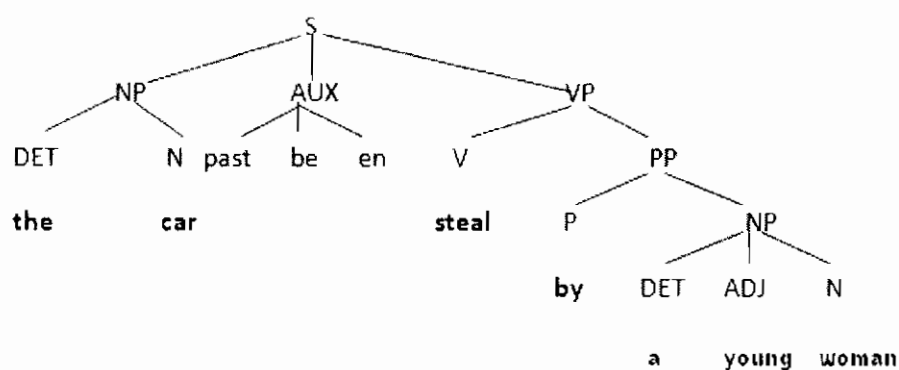
S	→	NP AUX VP
NP	→	(DET) (ADJ) N
VP	→	V (NP)

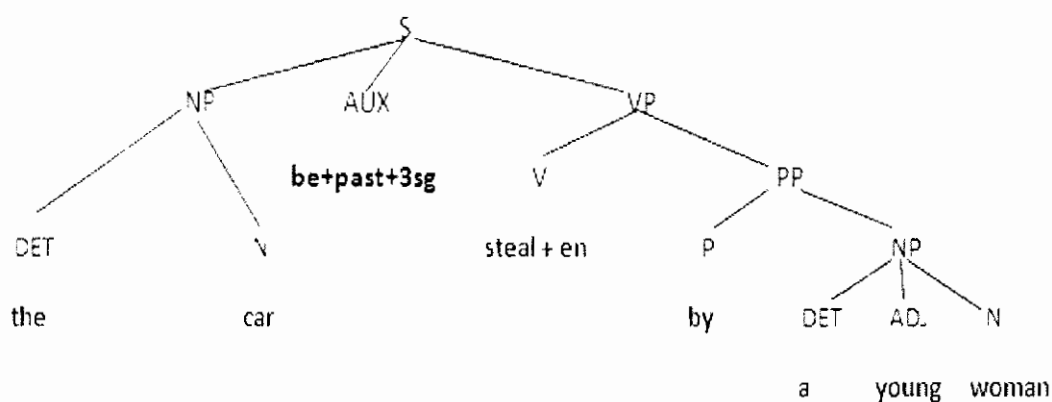
ภาพที่ 2 แผนภูมิด้านไม้แสดงกฎโครงสร้างวลี

ภาพที่ 3 แผนภูมิต้นไม้แสดงโครงสร้างเชิงลึกที่มีการเติมคำด้วยกฎการแทรกคำ

ภาพที่ 4 แผนภูมิต้นไม้แสดงโครงสร้างที่ผ่านกฎปริวรรต กรรมวาจก ที่มีการย้ายที่ประธานและกรรมพร้อมทั้งแทรกคำบุพบท *by*

ภาพที่ 5 แผนภูมิต้นไม้แสดงโครงสร้างที่ผ่านกฎปริวรรตที่มีการสลับตำแหน่งของคำและเปลี่ยนให้คำกริยาผันไปตามประธาน กลายเป็นโครงสร้างพื้นผิว

จากแผนภูมิข้างต้น โครงสร้างพื้นผิวคือ ประโยคที่แปลงมาจากโครงสร้างเชิงลึก กล่าวคือ มีการ ตัด เติม หรือย้ายตำแหน่งของคำหรือวลี ทำให้ประโยคเปลี่ยนจากโครงสร้างหนึ่ง เป็นอีกโครงสร้างหนึ่ง จนกว่าจะได้โครงสร้างพื้นผิวที่ผู้พูดเปล่งออกมา

อนึ่ง เนื่องจากผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิเคราะห์แผนภูมิต้นไม้ตามเกณฑ์การวิเคราะห์ของ เบอร์ตัน-โรเบิร์ต (Burton-Roberts, 2012) และเจนเซน (Jensen, 2002) ในการวิเคราะห์แผนภูมิ ต้นไม้ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงไม่ได้นำแนวคิดเรื่องการแยกกิ่ง AUX (Node AUX) จากกิ่ง VP (Node VP) ในการวิเคราะห์ข้อมูลบทที่ 4

การละ

การละ (Ellipsis) คือการละคำบางคำหรือการละบางโครงสร้างในประโยคเป็น ปรากฏการณ์ทางด้านภาษาศาสตร์ที่มีอยู่ในภาษาของมนุษย์ ซึ่งสามารถพบได้ในภาษาพูดและภาษา เขียน (Situational ellipsis and translation techniques, 2010)

คำหรือโครงสร้างที่ถูกละต้องสามารถตรวจหาได้ในบริบททางภาษาศาสตร์ (Linguistic context) หรือเป็นการละที่คู่สนทนาหรือผู้อ่านสามารถเข้าใจได้

การละคำหรือการละโครงสร้างสามารถพบได้บ่อยในพาดหัวข่าวไบเบอ, โจแฮนซัน, ลีช, คอนราด และ ฟินแกน (Biber, Johansson, Leech, Conrad, & Finckan, 1999) กล่าวว่า ถึงแม้ว่าพาดหัวข่าวจะมีการละคำบางคำในประโยค แต่ความหมายของพาดหัวข่าวนั้นยังคงเดิมและ ไม่ผิดพลาดไวยากรณ์ และจุดประสงค์ของการละคำคือ เพื่อลดจำนวนคำลง แต่ยังคงความหมายของ พาดหัวข่าวเหมือนเดิมนอกจากนี้ ไบเบอ และคณะ (Biber et al., 1999) ได้แบ่งการละคำออกเป็น 3 ประเภท โดยดูจากตำแหน่งของคำที่ถูกละ ซึ่งได้แก่ ตำแหน่งต้นของประโยค (Initial ellipsis) ตำแหน่งกลางของประโยค (Medial ellipsis) และตำแหน่งสุดท้ายของประโยค (Final ellipsis) อย่างไรก็ตามในงานวิจัยของ ไบเบอ และคณะ (Biber et al., 1999) การละคำประเภทต้นและกลาง ประโยคเป็นโครงสร้างที่ปรากฏในพาดหัวข่าว ดังนั้นผู้วิจัยจึงจะกล่าวถึงเพียง 2 ประเภทนี้เท่านั้น

การละคำที่อยู่ในตำแหน่งต้นของประโยค

คำที่อยู่ในตำแหน่งต้นของประโยค ซึ่งหมายถึง ประธาน ได้ถูกละไว้ และมีหลายคำเมื่อ ปรากฏในส่วนต้นของประโยคมักถูกมองว่าเป็นคำที่ไม่มีความสำคัญ เช่น *I stood up and shoot his hand.* ประธาน *I* ถูกละไว้ในอนุประโยคที่ 2

Quirk, Greenbaum, Leech and Svartvik (1985) ได้จำแนกการละคำประเภทต้นประโยค ออกเป็น 2 หมวดย่อย ได้แก่ การละคำตามสถานการณ์ (Situational ellipsis) การละคำตาม โครงสร้าง (Structural ellipsis) ทั้งนี้ศึกษาจากการละคำที่ปรากฏอยู่ในคลังศัพท์ (Corpus)

1. การละคำตามสถานการณ์

Quirk et al. (1991) กล่าวว่า การละคำตามสถานการณ์ คือ การละคำที่อยู่ในตำแหน่งต้น โดยเฉพาะการละคำหรือกลุ่มคำต้นประโยค เช่น (*I will*) *See you tomorrow.* (*Do you*) *Want something?* ในภาษาพูดหากผู้พูดไม่เน้นเสียงหนักแสดงว่าไม่ละ

ตัวอย่าง Situational Ellipsis

A: [Are] you ok now?

B: [I'm] Fine.

A: When are you coming back?

B: [We are coming back on] Tuesday

2. การละคำตามโครงสร้าง

การละคำเป็นแบบการละ โครงสร้างทางไวยากรณ์ เช่น การละ *that* ใน Relative clause เช่น *I guess you are Mark.* คำว่า *that* ถูกละไว้ระหว่างคำว่า *guess* กับ *you* Quirk et al. (1991) กล่าวว่า ส่วนใหญ่การละคำประเภทนี้มักพบในภาษาเขียนประเภทสโลแกน พาดหัวข่าว ข้อความที่ส่งทางโทรศัพท์มือถือ นอกจากนี้ยังมีโครงสร้างไวยากรณ์อื่นที่มีการละบ่อย ๆ อาทิเช่น คำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ เช่นคำนำหน้านาม *a, an* และ *the* คำบุพบท และคำกริยาช่วย เป็นต้น

การละคำที่อยู่ในตำแหน่งกลางของประโยค

การละคำที่อยู่ในตำแหน่งกลาง โดยปกติแล้วจะเกี่ยวข้องกับการละผู้กระทำ กล่าวได้ว่า ส่วนที่อยู่ในตำแหน่งกลางของอนุประโยคจะถูกละไว้ ส่วนในพาดหัวข่าว การละคำที่อยู่ในตำแหน่งกลางของประโยค คือการละคำกริยาช่วย

กล่าวโดยสรุป การละคำสามารถปรากฏทั้งในตำแหน่งต้นและตำแหน่งกลางของประโยค จุดประสงค์ในการละคือ เพื่อความประหยัด (Economy) เป็นการเน้น (Emphasis) หรือเป็นรูปแบบการเขียน (Style) คำที่ถูกละจะสามารถกู้คืนได้ (Recoverable) โดยพิจารณาจากบริบทเป็นสำคัญ ดังนั้น ความหมายของพาดหัวข่าวที่มีการละยังคงเดิม อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมองว่าการละคำอาจทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสนได้หากไม่มีความรู้ในเรื่องที่อ่าน ซึ่งผู้อ่านจะอธิบายในบทที่ 5 ต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุรศักดิ์ พรหมจรรย์ (2554) ได้ศึกษาลักษณะภาษาพาดหัวข่าวการเมืองในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ ซึ่งการวิจัยนี้มุ่งศึกษาลักษณะภาษาพาดหัวข่าวการเมืองใน 3 ประเด็น ได้แก่ ประเภทของภาษาพาดหัวข่าวการเมือง โครงสร้างของภาษาพาดหัวข่าวการเมือง และรูปแบบของ

ประโยคที่ใช้กับภาษาพาดหัวข่าวการเมืองรูป กรรตุจาก และ กรรมวจาก พาดหัวข่าวการเมืองที่เลือกมาวิเคราะห์และศึกษามีทั้งหมด 77 หัวข่าว ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ตั้งแต่เดือนกันยายน ถึง เดือนพฤศจิกายน 2551 ข้อมูลทั้งหมดที่นำมาวิเคราะห์และศึกษาในงานวิจัยนี้ใช้วิธีการคัดร้อยละเพื่อวิเคราะห์ประมวลผล และสรุปผล ผลที่ได้จากการวิจัยนี้ปรากฏว่าประเภทของภาษาพาดหัวข่าวการเมืองแบบตรงไปตรงมา (Straight headline) มีการใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.08 และประเภทของข่าวการเมืองที่ใช้บ่อยที่สุด คือพาดหัวข่าวแบบอ้างอิง (Quotation headline) คิดเป็นร้อยละ 7.60 โครงสร้างของภาษาพาดหัวข่าวการเมืองที่พบในงานวิจัยนี้คือ โครงสร้างแบบคำนามตามด้วยคำกริยา (Noun + Verb) คิดเป็นร้อยละ 61.04 และมีการใช้รูปแบบประโยค กรรตุจาก ร้อยละ 82.35

ชนาธร ขงใจยุทธ, ทิพร สิทธิกรม และญาณพงษ์ โสมภา (2548) ได้ศึกษาโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของพาดหัวข่าว กรณีศึกษาพาดหัวข่าวจากเว็บไซต์ (Website) CNN วัดดูประสงค์ของงานวิจัยคือ เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของพาดหัวข่าวจากเว็บไซต์ CNN โดยวิเคราะห์โครงสร้างของภาษา โครงสร้างทางไวยากรณ์ กาล (Tense) และประเภทของพาดหัวข่าว ตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยคือ พาดหัวข่าวจำนวน 160 หัวข่าว ซึ่งตีพิมพ์ระหว่างวันที่ 2 สิงหาคม ถึง 15 สิงหาคม 2548 ข้อมูลทั้งหมดที่นำมาศึกษาในงานวิจัยนี้ใช้วิธีการคัดร้อยละของความถี่ของการปรากฏคำเพื่อวิเคราะห์และประมวลผล ผลการวิจัยปรากฏว่าในส่วนของการวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษาพบว่าคำกริยากลุ่ม Intensive verb ปรากฏมากที่สุดในการพาดหัวข่าว ในขณะที่ Prepositional verb, Transitive verb, Intransitive verb และ Ditransitive verb ปรากฏน้อยกว่าตามลำดับ นอกจากนี้นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่าโครงสร้างประโยคอีก 2 ประเภท คือ Prepositional verb และ Transitive verb พบในการพาดหัวข่าว CNN อย่างไรก็ตามผลการวิจัยพบว่า Transitive verb ปรากฏน้อยกว่า Intransitive verb และ Prepositional verb

ชนาธร ขงใจยุทธ และคณะ (2548) ได้วิเคราะห์โครงสร้างของภาษา โดยใช้เกณฑ์การแบ่งของ เบอร์ตัน-โรเบิร์ต (Burton-Roberts, 2012) โดยแบ่งโครงสร้างออกเป็น 5 โครงสร้าง ได้แก่ Transitive verb, Intransitive verb, Ditransitive verb, Intensive verb และ Prepositional verb ซึ่งขัดแย้งกับเอกสารที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยได้ศึกษาการแบ่งประเภทคำกริยาของเบอร์ตัน-โรเบิร์ต (Burton-Roberts, 2012) ซึ่งได้แบ่งคำกริยาออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้ Transitive verb, Intransitive verb, Ditransitive verb, Intensive verb, Complex transitive verb และ Prepositional verb สอดคล้องกับ เจนเซน (Jensen, 2002) ที่ได้แบ่งประเภทของคำกริยาออกเป็น 6 ประเภท เช่นกัน ได้แก่ Transitive verb, Intransitive verb, Ditransitive verb, Intensive verb, Complex transitive verb และ Prepositional verb ฉะนั้นผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าผลของการวิจัยของชนาธร ขงใจยุทธ และคณะ

(2548) อาจมีความคลาดเคลื่อนได้ เนื่องจากคำกริยาอีกประเภทหนึ่งคือ Complex transitive verb ไม่ได้ถูกนำมาใช้ในการวิเคราะห์ด้วย

กรณี ชำรงศักดิ์ (2528 อ้างถึงใน บังอร กล่องสูงเนิน, 2542) วิจัยเรื่องภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์ โดยศึกษาลักษณะของภาษาอังกฤษที่ใช้พาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์ 2 ฉบับ คือ หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์และหนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น และพบว่า ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการพาดหัวข่าวนั้น แตกต่างจากภาษาอังกฤษที่ใช้โดยทั่วไปคือ

1. ไม่มี Article นำหน้าคำนามนับได้และคำนามเฉพาะเจาะจง
 2. บางครั้งมี Article นำหน้าคำนาม เนื่องจากเอาคำพูดของคนอื่นมา
 3. ใช้อักษรย่อ
 4. ใช้คำสันธานคำยาวเช่น *ex* แทน *former*, *held* แทน *arrested*, *detained probe* แทน *investigation*, *envoy* แทน *ambassador*, *rap* แทน *criticize*, *ties* แทน *relations*
 5. ใช้ศัพท์ Colloquial
 6. ใช้ศัพท์เฉพาะหนังสือพิมพ์ (Newspaper jargon)
 7. ใช้ศัพท์สแลง
 8. ไม่ใส่ยศและตำแหน่งนำหน้าชื่อผู้นำของประเทศต่าง ๆ
 9. ใช้รูปวลี
 10. ไม่มีประธาน
 11. ไม่ใช้รูปอดีตกาล (Past tense) แต่ใช้รูปปัจจุบันกาล (Present tense) สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาแล้ว
 12. ใช้รูป Present perfect สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว และยังคงดำเนินอยู่
 13. ไม่ใช้ Verb to be ในรูปกรรมวาจก
 14. ไม่ใช้ Verb to be นำหน้าคำคุณศัพท์
 15. ใช้รูป Infinitive ในความหมายของอนาคต (Future)
 16. บางครั้งยกเอาคำพูดมาเป็นพาดหัวข่าว
- อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมองว่า การใช้อักษรย่อไม่ได้ใช้เฉพาะการพาดหัวข่าวเท่านั้น แต่การเขียนภาษาอังกฤษทั่วไปก็มีการใช้เช่นกัน

Ingrid (1980 อ้างถึงใน สุพรรณิการ์ กำลังหาญ, 2546, หน้า 45) ได้ศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์พาดหัวข่าวหน้าแรกเปรียบเทียบระหว่างหนังสือพิมพ์ The Times และหนังสือพิมพ์ Daily Mirror ฉบับประจำเดือนกุมภาพันธ์ ถึงเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1974 ผู้วิจัยวิเคราะห์โครงสร้างพาดหัวข่าวโดยแบ่งออกเป็น กลุ่มคำกริยา (Verbal), กลุ่มคำนาม (Nominal) และกลุ่มคำที่ทำหน้าที่

เชิงกริยาวิเศษณ์ (Adverbial) รวมทั้งศึกษาชนิดของหน้าที่พาดหัวข่าวโดยแบ่งเป็นเชิงบอกเล่า (Statement), เชิงคำถาม (Questions), เชิงคำสั่ง (Commands) และเชิงอุทาน (Exclamations) นอกจากนั้นยังศึกษาเฉพาะจำนวนของคำและจำนวนและประเภทของอนุประโยค คำนำหน้า คำนาม และคำกริยา ผลการวิจัยพบว่า โครงสร้างกลุ่มคำกริยาประเภทกริยาแท้ ปรากฏใน The Times ถึง 4 ใน 5 ส่วน และปรากฏใน Daily Mirror 1 ใน 2 ส่วน สำหรับประเภทโครงสร้างกลุ่ม คำนาม พบว่าโครงสร้างประเภทที่เป็นคำขยายทั้งหน้าและหลังคำนาม (pre-and post-modified) ปรากฏใน The Times มากกว่าใน Daily Mirror เป็น 2 เท่า (52.6% และ 23.4%) ส่วนความยากง่ายต่อการอ่านพาดหัวข่าวปรากฏว่ามีจำนวนคำโดยเฉลี่ย 7 คำใน The Times และ 5 คำใน Daily Mirror จำนวนอนุประโยคปรากฏใน The Times มากกว่า Daily Mirror สำหรับหน้าที่ของพาดหัวข่าวใน Daily Mirror ปรากฏหน้าที่เชิงคำถาม (Questions) เชิงคำสั่ง (Commands) และเชิงอุทาน (Exclamations) มากกว่าใน The Times

บึงอร กล้องสูงเนิน (2542) ได้วิเคราะห์การใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์ ทางออกโพสท์และเดอะเนชั่น ในแง่ของความหมายของคำศัพท์ โครงสร้างของประโยคและวลี ผู้วิจัยได้ศึกษาชนิดของข่าว กฎเกณฑ์ในการตั้งพาดหัวข่าว ชนิดของพาดหัวข่าว โครงสร้างของ ประโยคของพาดหัวข่าวและการแปลข่าว แล้วจึงวิเคราะห์พาดหัวข่าวจำนวน 300 หัวข่าว จากพาด หัวข่าว 22 ประเภท ผลการวิเคราะห์พบว่า มีโครงสร้างของประโยค 10 โครงสร้างที่ใช้ในการพาด หัวข่าวและแม้ว่าจะต่างสาขาอาชีพกันความหมายของคำศัพท์ก็ยังคงเหมือนกัน คือยังคงหา ความหมายได้จากพจนานุกรม มีคำศัพท์ไม่มากนักที่มีความหมายแตกต่างกันอันเนื่องมาจากบริบท ที่ต่างกัน มีการแสดงคำศัพท์จำนวน 38 คำที่พบมากที่สุดและคำที่มีความหมายเหมือนกันจำนวน 37 กลุ่ม

อนึ่งผู้วิจัยมองว่าผลการวิจัยมิได้มีการค้นพบที่แปลกใหม่ กล่าวคือ 1) โครงสร้าง ประโยค 10 โครงสร้างนั้นก็คือโครงสร้างพื้นฐานของการพาดหัวข่าวที่ผู้อ่านข่าวใช้ 2) เป็นที่ทราบ อยู่แล้วว่า กลุ่มคำนามหลักในการพาดหัวมีความหมายตรง (Denotative) หรือ ความหมายหลัก (Primary meaning) ตามการศึกษาของสินีนาถ เอื้อเฟื้อ และคณะ (ม.ป.ป.)

สุพรรณนิการ์ กำลังหาญ (2546) ได้ศึกษาโครงสร้างที่ใช้ในการศึกษาพาดหัวข่าวกีฬา ในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษที่ตีพิมพ์ในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยคือ พาดหัวข่าวกีฬาภาษาอังกฤษ 5 ประเภท ที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสท์และหนังสือพิมพ์ เดอะเนชั่น ซึ่งประกอบด้วยกีฬาฟุตบอล กีฬาเทนนิส กีฬาบาสเกตบอล กีฬาคริกเกต และกีฬาเบสบอล จำนวนข้อฉบับละ 548 หัวข่าว ที่ตีพิมพ์ระหว่างเดือน มกราคม 2545 ถึงเดือนมิถุนายน 2545 ผลการวิจัยปรากฏว่า โครงสร้างภาษาอังกฤษที่ใช้ในการพาดหัวข่าวกีฬาที่พบมากที่สุดคือ

หนังสือพิมพ์ทั้งสองชื่อฉบับคือ โครงสร้างพาดหัวข่าวกลุ่มกริยา โดยปรากฏในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ ร้อยละ 95.80 และในหนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น ร้อยละ 87.23 ตามลำดับ โครงสร้างภาษาอังกฤษที่ใช้ในการพาดหัวข่าวก็พามาเมื่อพิจารณาตามหน้าที่ของพาดหัวข่าวพบว่า หน้าที่เชิงบอกเล่าปรากฏมากที่สุด โดยการปรากฏในหนังสือพิมพ์ทั้งสองชื่อฉบับร้อยละ 99.64 และร้อยละ 98.91 ตามลำดับ ซึ่งความสัมพันธ์ของโครงสร้างพาดหัวข่าวภาษาอังกฤษประเภทอนุประโยคที่ทำหน้าที่เป็นส่วนสมบูรณ์ปรากฏมากที่สุด เช่น *Gregory decides to call it quits* โดยที่ *call it quits* เป็นอนุประโยคที่ขึ้นต้นด้วย *to + infinitive* ทำหน้าที่เป็นส่วนสมบูรณ์ของกริยา *decides* ส่วนความซับซ้อนของโครงสร้างพาดหัวข่าวเมื่อพิจารณาตามประเภทของอนุประโยคพบว่า โครงสร้างพาดหัวข่าวภาษาอังกฤษจากหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์มีความซับซ้อนมากกว่าโครงสร้างพาดหัวข่าวภาษาอังกฤษจากหนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น โดยปรากฏในหนังสือพิมพ์ทั้งสองชื่อฉบับร้อยละ 23.54 และร้อยละ 10.40 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาความซับซ้อนของโครงสร้างพาดหัวข่าวจากจำนวนอนุประโยคที่ปรากฏ พบว่า หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์และหนังสือพิมพ์เดอะเนชั่นมีพาดหัวข่าวภาษาอังกฤษที่ประกอบด้วย 2 อนุประโยค ร้อยละ 23.54 และร้อยละ 10.40 ตามลำดับ นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ทั้งสองชื่อฉบับมีการใช้คำขยายคำนามทั้งในตำแหน่งหน้าคำนามหลัก และทั้งหน้าและหลังคำนามหลัก โดยพบว่า พาดหัวข่าวภาษาอังกฤษจากหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ มีจำนวนคำขยายคำนามมากกว่าหนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น อย่างไรก็ดี สุพรรณิการ์ กำลังหาญ (2546) มิได้อภิปรายผลว่าเหตุใดหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์จึงมีจำนวนคำขยายมากกว่า

หนึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า หากมองในแง่วากยสัมพันธ์ (Syntax) การที่หน่วยคำกริยาปรากฏมากที่สุดในพาดหัวข่าวภาษาอังกฤษมีเหตุผลมาจากกริยาหลักของประโยคซึ่งเป็นส่วนสำคัญในภาคแสดง (Predicate) ไม่สามารถละได้

James (2003 อ้างถึงใน สุพรรณิการ์ กำลังหาญ, 2546, หน้า 203) กล่าวว่า การที่หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์มีการใช้โครงสร้างพาดหัวข่าวภาษาอังกฤษที่มีความซับซ้อนมากกว่าหนังสือพิมพ์เดอะเนชั่นโดยนิยมใช้อนุประโยคขยายความมากกว่า 1 อนุประโยค เพราะมีวัตถุประสงค์ที่จะสื่อรายละเอียดของข่าวให้มากที่สุด พาดหัวข่าวบางชิ้นจึงยาวและมีรายละเอียดมาก เนื่องจากต้องการให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจรายละเอียดของข่าวจากการอ่านพาดหัวข่าวให้มากที่สุด ซึ่งถือเป็นข้อดกลงในการเขียนพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์แต่อย่างไรก็ดี พาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์เดอะเนชั่นอาจใช้โครงสร้างที่ไม่ซับซ้อน เมื่อวัดจากจำนวนคำขยาย และจำนวนอนุประโยค เป็นเพราะมีวัตถุประสงค์ในการใช้คำจำนวนน้อยในการสื่อความ โดยนิยมเล่นคำมากกว่า

หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ ทั้งนี้หนังสือพิมพ์เดอะเนชั่นมีลักษณะการใช้ภาษาคัดลอกหนังสือพิมพ์แบบพับครึ่ง (Tabloid) ซึ่งเป็นข้อตกลงข้อหนึ่งที่หนังสือพิมพ์เดอะเนชั่นใช้เขียนพาดหัวข่าว

รัชณี ไกรคุ้ม (2546) ได้ศึกษาคำ วลี ประโยคภาษาอังกฤษและวัจนกรรมเพื่อรับรู้ว่าความสนใจที่ปรากฏในพาดหัวข่าวของเอกสารโฆษณาเครื่องดื่มสมุนไพรในอินเทอร์เน็ต เอกสารที่ใช้ในการศึกษาวิเคราะห์เป็นเอกสารโฆษณาหน้าต้อนรับหรือโฮมเพจของเว็บไซต์จำหน่ายเครื่องดื่มสมุนไพร 396 หน้า ที่ปรากฏในเว็บไซต์อเมริกาออนไลน์ (www.aol.com) ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2543 เกณฑ์ที่ใช้ในการศึกษาวิเคราะห์สร้างขึ้นจากหลักการและผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในโฆษณา ผลการศึกษาวิเคราะห์นำเสนอในลักษณะของการพรรณนาวิเคราะห์และคำร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า วิธีการใช้คำ วลี ประโยคภาษาอังกฤษและวัจนกรรม เพื่อสร้างความสนใจที่ใช้บ่อยที่สุด 3 อันดับแรกของการใช้ภาษาอังกฤษแต่ละระดับ คือ ระดับคำ ได้แก่ คำดึงดูดใจ (57%) คำซ้ำ (47%) คำบอกชื่อ สถานที่หรือประสบการณ์ที่คุ้นเคย (9%) และวิธีใช้คำวิธีอื่น ๆ (0.25-7%) ระดับวลี ได้แก่ วลีบอกชื่อเว็บไซต์ (24%) วลีบอกประเภทสินค้า (12%) วลีบอกเครื่องหมายการค้า (8%) และวิธีใช้วลีวิธีอื่น (0.25-7%) ระดับประโยค ได้แก่ ประโยคคำพิพากษา (11%) ประโยคคำสั่ง (8%) เอกัตตประโยค 1 ประโยค (6%) และโครงสร้างประโยคโครงสร้างอื่น (0.5-4%) ระดับวัจนกรรม ได้แก่ วัจนกรรมการบอกความรู้สึก (12%) วัจนกรรมการชี้แนะ (10%) และวัจนกรรมการบอกสภาพ (5%) และวัจนกรรมประเภทอื่น (0.77-4%)

James (2003 อ้างถึงใน สุพรรณิการ์ คำลึงหาญ, 2546) กล่าวว่าหนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญกับคำกริยาที่สื่อความ แสดงการกระทำและเร้าใจผู้อ่าน ซึ่งแสดงว่าหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ไม่ละคำกริยาในพาดหัวข่าวที่เป็นรูปประโยค นอกจากนี้แล้ว ผลการศึกษางานวิจัยของภรณ์ ชำรงสัตย์ (2528 อ้างถึงใน บังอร กล่องสูงเนิน, 2542) พบว่าภาษาอังกฤษที่ใช้ในการพาดหัวข่าวนั้น แตกต่างจากภาษาอังกฤษที่ใช้โดยทั่วไปดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว

สินีนาด เอื้อเฟื้อ, ศุภธิดา กิตติสารวัฒน์, สาลินี ชูทอง, กอข้าว พรหมมากอง และวรวรรณ กัมพลศิริ (ม.ป.ป.) ได้ศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์และศัพท์ในพาดหัวข่าวรวบรวมจากหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษชั้นนำที่ตีพิมพ์ในประเทศไทย และหนังสือพิมพ์เดอะเนชั่นซึ่งหนังสือพิมพ์ทั้งสองฉบับนี้ตีพิมพ์ระหว่างวันที่ 16 มกราคม 2551 ถึง 16 มิถุนายน 2551 เป็นเวลา 6 เดือน โดยรวบรวมหัวข่าวของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ ที่มีพาดหัวข่าวเรื่องเดียวกันจำนวน 50 หัวข่าว รวมทั้งหมดเป็น 100 หัวข่าว และศึกษาเฉพาะข่าวรอบโลกและข่าวการเมือง ในการศึกษาด้านโครงสร้างไวยากรณ์นั้น คณะผู้วิจัยวิเคราะห์หัวข่าว โดยแยกประเภทตามโครงสร้างไวยากรณ์ 6 รูปแบบได้แก่ 1. ประโยคสมบูรณ์ 2. นาม (วลี) + กริยา-ing 3. นาม (วลี) + รูปกริยาขยาย (Past Participle) 4. นาม (วลี) + คำคุณศัพท์ 5. นาม (วลี) + บุพบท (วลี) และ 6. นาม

(วลี) + รูปกริยากลาง (To infinitive) ส่วนการวิเคราะห์ศัพท์มุ่งศึกษาการใช้ศัพท์ที่มีความหมายตรง (Denotation) จุดประสงค์ของการศึกษาคือ เพื่อมุ่งศึกษาจำแนกประเภทโครงสร้างไวยากรณ์ของ หัวข่าว และการวิเคราะห์ศัพท์เพื่อหาความหมายตรงและความหมายอ้อม จากการศึกษาพบว่า หัวข่าวของหนังสือพิมพ์ทั้งสองฉบับร้อยละ 70 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นประโยคสมบูรณ์ และ ศัพท์ที่ใช้ในหัวข่าวร้อยละ 84 เป็นศัพท์ที่มีความหมายตรง แต่มีการใช้ศัพท์ที่มีความหมายอ้อมใน บางหัวข่าว คิดเป็นร้อยละ 16 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเลือกใช้ศัพท์ของผู้เขียนข่าวอาจสะท้อนการสื่อ ความหมายในแง่มุมที่แตกต่างกันตามทัศนคติที่แตกต่างกันของผู้เขียนข่าว งานวิจัยนี้มีประโยชน์ ต่อผู้อ่านหนังสือพิมพ์ กล่าวคือ ช่วยให้การติดตามข่าวสารที่น่าสนใจเป็นภาษาอังกฤษเป็นไป อย่างถูกต้อง และช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจในโครงสร้างไวยากรณ์ และความหมายของคำศัพท์ใน หัวข่าวมากขึ้น ส่งผลให้การติดตามข่าวสารความรู้จากข่าวในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษสัมฤทธิ์ผล ยิ่งขึ้น

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดอาจสรุปได้ว่า โครงสร้างภาษาในพาดหัวข่าว มีความสำคัญและมีอิทธิพลในการอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียน โดยเฉพาะผู้เรียนที่เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในการอ่านพาดหัวข่าวภาษาอังกฤษให้เข้าใจได้นั้น ผู้เรียน จำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องโครงสร้างภาษาอังกฤษว่ามีลักษณะอย่างไร มีการละคำอะไรบ้าง ฉะนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการละ โครงสร้างทางไวยากรณ์และกร ใช้รูปแบบต่าง ๆ ในพาดหัว ข่าวการเมืองในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเรียนรู้และเข้าใจโครงสร้าง ภาษาอังกฤษในพาดหัวข่าวได้ดี